

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CENTRUM HOMOLKA s.r.o.**, se sídlem Holečkova 31/103, Praha 5, zastoupeného JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2006, č. j. FŘ 1977/15/06, o zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 8 Ca 103/2006 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), ze dne 8. 2. 2006, č. j. FŘ 1977/15/06. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti výzvě Finančního úřadu pro Prahu 5 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 16. 9. 2004, č. j. 342183/04/005964/6823, jíž byl stěžovatel jakožto ručitel vyzván k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti shrnuje právní závěr vyslovený městským soudem v odůvodnění napadeného usnesení, tedy že výzva k peněžitému plnění v náhradní

lhůtě není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto je vyloučena ze soudního přezkumu a žaloba proti ní je nepřipustná. Stěžovatel správnost tohoto právního závěru sám připouští, ovšem současně dodává, že nemůže platit absolutně, zejména ne za situace, kdy v řízení před správním orgánem je výzva ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků prvním úkonem správního orgánu, který byl vůči stěžovateli učiněn, jak tomu bylo v projednávané věci. Podané odvolání a následná žaloba tak byly logickou, zákonnou a jedinou možností obrany proti postupu orgánu veřejné moci. Městský soud dále dle stěžovatele posoudil věc po právní stránce nesprávně i ve vztahu k žalobním námitkám, jimiž stěžovatel namítl prekluzi práva, konkrétně, že správní orgán mohl uplatnit svůj požadavek nejpozději do konce lhůty pro vyměření daně, tedy do 31. 12. 2003. Výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem dle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků však byla datována až dnem 8. 3. 2004 a stěžovateli dle jeho názoru dosud nebyla řádně doručena. Výzva dle § 73 odst. 1 téhož zákona, proti které se stěžovatel v této věci brání, je pak ze dne 16. 9. 2004. Stěžovatel na podporu svých tvrzení odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 445/2000, v němž bylo judikováno, že ve vztahu k daňovému ručiteli má výzva podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, je-li použita vůči daňovému dlužníku, povahu diametrálně odlišnou, neboť je zde rozhodováno o hmotném subjektivním právu daňového ručitele.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti s výše uvedeným tvrzením stěžovatele nesouhlasí. Uvádí, že stěžovatel byl k úhradě nedoplatku vyzván dle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků výzvou ze dne 8. 3. 2004, která byla stěžovateli doručena dne 15. 3. 2004 a proti níž nebylo podáno odvolání. Následná výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě je dle názoru žalovaného pouze upomínkou, neukládá povinnost, ale pouze určuje náhradní lhůtu, v níž má být splněna povinnost již stanovená a existující, která nebyla v řádné lhůtě splněna. V dané věci finanční úřad stěžovatele v září roku 2002 vyzval k předložení listinných podkladů, čímž učinil úkon směřující k vyměření daně, a lhůta k tomuto vyměření tedy uplynula až dne 31. 12. 2005. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Ze spisové dokumentace předložené žalovaným Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 11. 10. 2000 byla mezi M. Č. jako prodávajícím a stěžovatelem (tehdy pod obchodní firmou Ladislav Hájek, s. r. o.) jako kupujícím podepsána kupní smlouva, jejímž předmětem byly nemovitosti přesně specifikované v čl. II. smlouvy. Kupní cena byla udána ve výši 15 000 000 Kč. Dne 11. 6. 2002 byl prodávající finančním úřadem vyzván k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí, neboť lhůta k jeho podání dle této výzvy marně uplynula dne 4. 12. 2000. Výzva byla adresátu doručena veřejnou vyhláškou (fikcí) dne 21. 8. 2002. Na stěžovatele se dle správního spisu finanční úřad obrátil poprvé výzvou ze dne 2. 9. 2002, v níž jej vyzval k vydání znaleckého posudku k výše zmíněné kupní smlouvě. Stěžovatel reagoval přípisem doručeným finančnímu úřadu dne 23. 9. 2002, ve kterém sdělil, že žádný takový posudek nebyl zpracován. Finanční úřad tak v dané procesní situaci vydal dne 30. 6. 2003 platební výměr na daň z převodu nemovitostí ve výši 750 000 Kč (5 % z kupní ceny nemovitosti), zvýšenou z důvodu včasného nepodání daňového přiznání o 75 000 Kč. Výzvou dle ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ze dne 29. 9. 2003, pak prodávajícímu stanovil náhradní lhůtu k zaplacení nedoplatku, a to do 8 dnů od doručení této výzvy. Obě písemnosti byly prodávajícímu rovněž doručeny veřejnou vyhláškou.

Poté finanční úřad vydal dne 8. 3. 2004 výzvu k zaplacení daňového nedoplatku stěžovatelem jako ručitelem. V ní uvedl, že na základě ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), je stěžovateli uložena zákonná povinnost ručení za daňové pohledávky neuspokojené ve lhůtě jejich splatnosti prodávajícím jako daňovým dlužníkem. Podle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků jej tedy vyzval k úhradě daňového nedoplatku v částce 750 000 Kč. Výzva byla adresována a doručena dne 15. 3. 2004 JUDr. Filipu Chytrému, advokátovi se sídlem U Nikolajky 5, Praha 5, kterého finanční úřad označil za „zástupce v plné moci“. Dne 16. 9. 2004 byla finančním úřadem vydána další výzva ručiteli k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. V textu výzvy finanční úřad odkázal na předchozí výzvu ze dne 8. 3. 2004, kterou byl ručitel dle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků vyzván ke splnění své ručitelské povinnosti. Vzhledem k tomu, že částka nebyla uhrazena, správce daně vyzval ručitele dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Tato výzva byla adresována a doručena jak stěžovateli, tak Ing. V. P., daňovému poradci, oběma dne 31. 10. 2005.

Stěžovatel napadl výzvu ze dne 16. 9. 2004 odvoláním, v němž zdůraznil, že úplatný převod dotčených nemovitostí byl již dříve zdaněn, a to platebním výměrem ze dne 5. 3. 1999. Jako základ daně finanční úřad použil částku, která byla deklarována jako výše obchodního podílu prodávajícího do základního kapitálu stěžovatele získaného formou nepeněžitěho vkladu, kterým byly předmětné nemovitosti, a to i přesto, že se tento vklad pro chyby notářského zápisu nikdy neuskutečnil. Výše uvedená kupní smlouva byla podepsána ex post jakožto právní úkon směřující k účinnému a legálnímu převodu nemovitostí do vlastnictví stěžovatele. Proávající vyměřenou daň ve výši 2 380 180 Kč nezaplatil, a tato povinnost tak zůstala na stěžovateli, který ji uhradil řádně a včas v povolených splátkách. Výzvu ze dne 16. 9. 2004 tak stěžovatel označil za úkon směřující ke dvojímu zdanění převodu nemovitostí. Prostřednictvím svého zástupce pak stěžovatel namítl, že výzva ze dne 16. 9. 2004 byla předána k poštovní přepravě dne 27. 10. 2005, je tedy zcela patrné, že datum skutečného podpisu této výzvy nemůže být shodné se dnem, kterým je výzva datována, a proto navrhl zrušení uvedeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitku dvojího zdanění měl stěžovatel uplatnit v rámci jiného daňového řízení a dále že předmětná daň z převodu nemovitostí ve výši 750 000 Kč nebyla ke dni vydání odvoláním napadené výzvy uhrazena, a to ani ve splátkách. Odvolací orgán poté konstatoval, že v daném případě byly splněny veškeré předpoklady pro vymáhání daňového nedoplatku. Konečně též ověřil, že ačkoli byla předmětná výzva doručena po delší než obvyklé době, nemá tato skutečnost na její platnost vliv.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, o které rozhodoval městský soud. Ten žalobu stěžovatele usnesením odmítl a v jeho odůvodnění uvedl, že výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě je správním aktem vydaným ve fázi vymáhání daňového nedoplatku, není však rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Předmětnou stěžovatelem napadenou výzvu tak charakterizoval pouze jako upomínku k zaplacení předmětné částky. S odkazem na výše uvedené městský soud aplikoval ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. o kompetenčních výlukách, dále ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. týkající se nepřipustnosti žaloby a za použití § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podanou žalobu odmítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Obsahově lze podřadit námitky uvedené v kasační stížnosti pod důvody uvedené v citovaném ustanovení pod písm. a), d) a e). Vzhledem k výroku napadeného usnesení, kdy městský soud žalobu stěžovatelů odmítl, je jediným přípustným důvodem z výčtu uvedeného v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby (ke kasačním námitkám proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby podrobněji viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikované na www.nssoud.cz). Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím. Tato rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen, jsou-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ve znění do 31. 5. 2006, daňový nedoplatek jsou povinni zaplatit také ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá a pokud jsou k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni. Proti této výzvě se může ručitel odvolat. V odvolání může ručitel namítat pouze skutečnost, že není ručitelem nebo že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo že již bylo zapláceno.

Podle § 73 odst. 1 téhož právní předpisu nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Právní otázkou přezkoumatelnosti výzev dle § 57 odst. 5 a § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve správním soudnictví se již dříve zabýval jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud. V první řadě je třeba odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 78/05, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že „je třeba odlišit případ, kdy je doručována výzva dle § 73 odst. 1 daňového řádu daňovému dlužníku označenému jako daňový dlužník přímo v rozhodnutí, od něhož se daňový nedoplatek odvozuje, od případu, kdy je tato výzva doručována osobě odlišné od takto označeného daňového dlužníka. Pokud nebyla před zasláním výzvy k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě vyměřena daňovému subjektu daň rozhodnutím dle § 32 odst. 1 daňového řádu, je třeba na výzvu k uhrazení daňového nedoplatku pohlížet jako na rozhodnutí správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší, nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, a lze se tedy ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobou domáhat přezkoumání takové výzvy soudem.“

Nejvyšší správní soud se problematikou několika druhů výzev zasílaných správcem daně ručiteli zabýval v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 – 48 (zveřejněném na www.nssoud.cz), kde uvádí: „v řízení o splnění daňové povinnosti daňovým ručitelem je třeba odlišovat dva druhy výzev. První (§ 57 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), proti níž se může ručitel odvolat proto, že není ručitelem nebo že ručení

bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu, anebo, že již byla požadovaná částka zaplacená. Doručením této výzvy se daňový ručitel stává daňovým dlužníkem, jemuž vzniká platební povinnost; tato výzva je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterou lze po vyčerpání opravných prostředků vlastního daňového řízení napadnout správní žalobou. Druhým typem výzvy je výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, která má již jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví.“

Právní závěry citovaných rozhodnutí poskytují spolehlivou odpověď na otázku, zda je důvodná stěžejní kasační námitka stěžovatele. Předně je třeba z nálezu Ústavního soudu zdůraznit tu část, v níž je obsažen odkaz na rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků (resp. daňového řádu, terminologií užitou Ústavním soudem). Z ní vyplývá, že pokud zaslání výzvy adresované daňovému subjektu nepředchází vydání rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, je tímto rozhodnutím právě ona výzva, i přesto, že je formálně označena jinak. Tato interpretace zcela odpovídá dikci zmíněného ustanovení § 32 odst. 1, dle jehož věty první *v daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím*. Není žádných pochyb o tom, že takovýto individuální správní akt je pak i rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Za daných skutkových okolností projednávané věci je provedenou úvahou možno označit pouze za dílčí právní závěr.

Druhá, neméně podstatná část problému, se týká vzájemného vztahu výzev vydaných dle § 57 odst. 5 a § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, v této věci byly vydány obě, tedy jak výzva k zaplacení daňového nedoplatku (ze dne 8. 3. 2004), tak i výzva k zaplacení v náhradní lhůtě (ze dne 16. 9. 2004). Posouzeno dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak zřejmé, že rozhodnutím o právech a povinnostech stěžovatele ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla již výzva vydaná dle ustanovení § 57 odst. 5 téhož zákona, tedy výzva ze dne 8. 3. 2004. Tato výzva byla prvním meritorním písemným úkonem správce daně učiněným vůči stěžovateli, který obsahoval informaci o existenci ručitelské povinnosti, o výši neuhrazeného nedoplatku a výzvu k jeho úhradě. Součástí výzvy bylo i poučení o možnosti podat odvolání, ve kterém ručitel může namítat, že není ručitelem, ručení bylo uplatněno ve vyšším než zákonem stanoveném rozsahu, nebo že již bylo uhrazeno.

Z podání, která stěžovatel učinil v průběhu předchozích řízení je zřejmé, že stěžovatel byl s výzvou z 8. 3. 2004 obeznámen, a to nejen s její existencí, ale i s obsahem. V žalobě v rámci shrnutí závěrů rozhodnutí žalovaného stěžovatel zmiňuje předmětnou výzvu a současně skutečnost, že proti ní nebylo podáno odvolání. Na to stěžovatel navázal již svou vlastní úvahou, že podkladem pro vydání výzvy podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je především výzva dle § 57 odst. 5 téhož předpisu. Dále pak namítá, že údaj o doručení této výzvy se týká výhradně zástupce stěžovatele, nikoli jeho osoby, přitom příjemcem rozhodnutí je vždy ten, jemuž jsou ukládány povinnosti či přiznávána práva. Dle jeho názoru tedy rozhodnutí (výzva ze dne 8. 3. 2004) postrádá přesné označení příjemce ve smyslu § 32 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní a poplatků a proto je neplatné. Nejvyšší správní soud k takto formulované žalobní námitce uvádí, že citovaná tvrzení nezpochybňují skutečnost, že mu výzva byla doručena.

Doručování písemností v daňovém řízení je upraveno v § 17 zákona o správě daní a poplatků. Dle odstavce 7 tohoto ustanovení platí, že „*má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci*“. Správce daně doručil výzvu ze dne 8. 3. 2004 JUDr. Chytrému, který stěžovatele dle jeho názoru zastupoval na základě plné moci neomezeně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto skutečnost, tj. neomezené zastupování JUDr. Chytrým v době doručení (15. 3. 2004), nikdy nezpochybnil. V žádné z četných písemností adresovaných správci daně, odvolacímu orgánu či v obsahu žaloby neuvádí skutečnosti nasvědčující tomu, že JUDr. Chytrý nebyl dne 15. 3. 2004 oprávněn převzít předmětnou výzvu. Námitka směřující proti označení příjemce výzvy v prvé řadě není srozumitelná, neboť v záhlaví výzvy je stěžovatel označen uvedením jeho obchodního jména a sídla, což vyhovuje požadavkům na označení příjemce rozhodnutí dle § 32 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, zejména se však týká samotného obsahu výzvy, který po jejím obdržení nenapadl odvoláním, přestože byl o této možnosti poučen. Pokud stěžovatel nezpochybnil účinnost doručení výzvy JUDr. Chytrému dne 15. 3. 2004 (byl tedy k plnění povinnosti řádně vyzván), a zákon o správě daní a poplatků mu jako ručiteli ukládá povinnost zaplatit daňový nedoplatek, stal se daňovým dlužníkem, přičemž své námitky proti tomuto postavení a obsahu jeho povinností mohl namítat pouze v rámci uplatnění řádných opravných prostředků, případně následně žalobou ve správním soudnictví, proti této výzvě.

Stěžovatel uplatňuje takovou námitku až v kasační stížnosti, ovšem dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*. Nezpochybněná výzva z 8. 3. 2004 se tak stala pravomocným rozhodnutím v daňovém řízení proti stěžovateli.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že městský soud v této věci dospěl ke správnému právnímu závěru o nepřipustnosti žaloby proti výzvě dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, vydané v projednávané věci dne 16. 9. 2004. Připustná by (po vyčerpání řádných opravných prostředků) byla pouze žaloba proti výzvě dle § 57 odst. 5 tohoto zákona, ze dne 8. 3. 2004, která má zde vůči stěžovateli jakožto daňovému ručiteli povahu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel však všechny své námitky směřuje proti výzvě ze 16. 9. 2004, která v této věci nepodléhá soudnímu přezkumu, jelikož není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Za daných skutkových okolností byla výzva dle § 73 odst. 1 citovaného právního předpisu, zasláná stěžovateli jako druhá v pořadí, skutečně jen upomínkou k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém již citovaném rozsudku, „*tato výzva má již jen povahu procesního úkonu a při jejím zasílání je vycházeno z toho, že její adresát již je v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením této výzvy se tak adresátova práva nijak nemění, tím méně lze tvrdit, že by byla zakládána*.“

Stěžovatel v další námitce poukazoval na skutečnost, že městský soud se nezabýval námitkou prekluze, ač tato měla dle jeho názoru na celé řízení zcela zásadní vliv. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není však ani tato námitka důvodná, neboť městský soud se nemohl vyjadřovat k dalším žalobním bodům napadajícím obsah rozhodnutí, když posoudil žalobu jako nepřipustnou. Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 – 91, publikovaného pod č. 393/2004 Sb. NSS, „*pokud soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu je vyloučeno z přezkumu*

ve správním soudnictví, pak již nepřezkoumává, zda v řízení před správním orgánem došlo k vadám, které mohly ovlivnit zákonnost takového rozhodnutí, ani zda rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Za této situace nelze účinně uplatnit kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ A contrario Nejvyšší správní soud též ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2007, č. j. 5 Aps 6/2006 – 47, uvedl, že „jestliže krajský soud žalobu odmítl, avšak v odůvodnění se zabýval nejenom procesněprávním posouzením podmínek řízení, ale i meritorně rozhodoval o důvodnosti žaloby a samotné existenci, resp. neexistenci nezákonného zásahu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné“.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu